

Sygn. I C 624/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący – sędzia sądu rejonowego Jacek Modras

Protokolant – Justyna Małkowska

po rozpoznaniu 22 września 2016 r. w Nowym Dworze Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa I. D.

przeciwko P. (...) w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 1.217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 624/16

UZASADNIENIE

wyroku z 22 września 2016 r.

I. D. („powód”) wystąpił do sądu jako poszkodowany w kolizji w ruchu drogowym z 12 grudnia 2015 r. Na skutek uszkodzenia pojazdu powód nie mógł z niego korzystać, dlatego wynajął pojazd zastępczy. Szkodę z mocy ustawy miało likwidować P. (...) w W. („pozwany”). Procedura likwidacji trwała ponad 30 dni. 22 marca 2016 r. powód otrzymał odszkodowanie, ale bez zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. 4 kwietnia 2016 r. pozwany przyznał powodowi zwrot kosztów najmu za 6 dni, w wysokości 780 zł. Tymczasem powód domagał się zwrotu kosztów najmu za okres od 14 grudnia 2015 r. do 4 stycznia 2016 r., w wysokości 2.599,97 zł. Zdaniem powoda pozwany powinien zwrócić koszty najmu za cały ten okres. Powód podkreślił, że do momentu, w którym otrzymał odszkodowanie, nie miał czym jeździć. Dlatego powód domagał się zasądzenia na jego rzecz 1.819,97 zł, wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 23–27) wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady. Zarzucił, że sprawcą kolizji był obywatel obcego państwa, co przedłużyło proces likwidacji szkody. Pozwany uznał, że powinien zwrócić kosztu najmu za okres od dnia kolizji do dnia, w którym udzielił powodowi informacji o wysokości szkody (17 grudnia 2015 r.), oraz za tzw. czas technologicznej naprawy pojazdu (2 dni) i jeden dzień na załatwienie formalności – w sumie 6 dni. Pozwany zarzucił, że powód nie wykazał, aby naprawa uszkodzonego pojazdu wymagała 20 dni.

By doprecyzować stanowisko i podstawę faktyczną, sąd wysłuchał informacyjnie powoda (k. 155). Powód wyjaśnił, że nie miał pieniędzy na naprawę uszkodzonego samochodu, ale ostatecznie wstawił go do warsztatu 10 stycznia 2016 r., czyli już po oddaniu samochodu zastępczego. Miał co prawda do wyboru wariant „warsztat”, ale się na niego nie

zdecydował, gdyż nie miał zaufania do warsztatów współpracujących z ubezpieczycielem. Po oddaniu samochodu wynajętego korzystał z auta pożyczonego od rodziny.

Powód nie kwestionował tzw. technologicznego czasu naprawy (zob. nagranie rozprawy z 23 sierpnia 2016 r.: 00:02:04; 00:06:48), sporny był natomiast rzeczywisty czas potrzebny na naprawę auta (00:07:42).

Ponieważ już same twierdzenia powoda, niezaprzeczone przez pozwanego (art. 229 i 230 k.p.c.), wystarczyły do rozstrzygnięcia sprawy, sąd nie prowadził postępowania dowodowego. Zbędna okazała się również opinia biegłego ds. techniki motoryzacyjnej (zob. niżej).

Sąd rejonowy rozważył, co następuje:

1. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 k.c.).
2. Legitymacja bierna pozwanego na podstawie cyt. przepisu w zw. z art. 123 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. (t.j.: Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) nie była sporna.
3. Zgodnie z obecnym stanowiskiem judykatury odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., sygn. akt III CZP 5/11, OSNC 2012, Nr 3, poz. 28).
4. Pozwany nie przeczył, że powód miał prawo wynająć pojazd zastępczy, spór dotyczył jedynie, na jak długo.
5. Przyjmuje się, że jeżeli uszkodzony pojazd poszkodowanego był naprawiany, zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługuje za cały rzeczywisty czas naprawy, chyba że z przyczyn leżących wyłącznie po stronie poszkodowanego naprawa trwała dłużej niż było to konieczne (M. Krajewski, Umowa ubezpieczenia. Art. 805-834 KC. Komentarz, C.H.BECK: Warszawa 2016, wyd. 1, SIP Legalis, kom. do art. 822, nb 48).
6. W tej sprawie okres najmu pojazdu zastępczego przez powoda i okres naprawy w ogóle się nie pokrywały. Powód najpierw wynajmował pojazd zastępczy, a potem oddał uszkodzony pojazd do warsztatu. W trakcie rzeczywistej naprawy powód korzystał z pojazdu pożyczonego od rodziny.
7. Wobec powyższego, powód nie mógł żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za rzeczywisty okres naprawy. Nie korzystał wówczas z pojazdu wynajętego i nie miał takiej potrzeby. Dlatego też opinia biegłego była w sprawie zbędna.
8. Pozostawało rozważyć, czy powód mógł żądać zwrotu kosztów najmu za okres sprzed naprawy auta, z tego względu, że nie miał czym jeździć, a własnych środków na naprawę nie miał.
9. Zgodnie z art. 354 § 2 k.c. wierzyciel powinien współpracować z dłużnikiem i dążyć do minimalizacji szkody.
10. Okoliczność, że odszkodowanie powód otrzymał od pozwanego dopiero w marcu 2015 r., nie wyłączała możliwość naprawy samochodu wcześniej. Bowiem powód, jeżeli nie miał środków na pokrycie kosztów naprawy, mógł skorzystać z możliwości naprawy w opcji „warsztat”, której koszt – na podstawie umowy pozwanego z zakładem naprawczym – pokryłby bezpośrednio pozwany (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 26 listopada 2002 r., sygn. V CKN 1397/00).

11. Argumenty powoda, jakoby warsztaty współpracujące z ubezpieczycielem oferowały niższą jakość usług, były niczym nie poparte, gołosłowne. Wybór opcji kosztorysowej przy braku środków na naprawę oznaczał zachowanie sprzeczne z art. 354 § 2 k.c.

12. W takim wypadku powód miał prawo żądać zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego co najwyżej za hipotetyczny okres naprawy. Odpowiada on tzw. technologicznemu czasowi naprawy. W tej sprawie nie było on sporny. Powód otrzymał kwotę za ów czas.

13. Powód otrzymał zatem odszkodowanie w prawidłowej wysokości i brak podstaw, by zasądzić na jego rzecz jakąkolwiek dodatkową kwotę.

14. Dlatego sąd oddalił powództwo.

15. O kosztach sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Powód, jako strona przegrywająca, powinien zwrócić pozwanemu: koszty zastępstwa procesowego przez radcę prawnego (1.200 zł, zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. poz. 1804) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

S../(...):

1. (...)

2. (...)

3. (...)